

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/253/2020
Identifikačné číslo spisu:	6216206665
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6216206665.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcov 1/ Ing. Gabriely Ďurmanovej, so sídlom Žilina, Predmestská 8537/2B, správkyne úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“, so sídlom Veľké Teriakovce, IČO: 00 202 240, 2/ JUDr. Ing. Veroniky Škodovej, PhD., so sídlom Banská Bystrica, Dolná 6, správkyne konkurznej podstaty AGRONOVA, spol. s r. o., Jesenské, Pekárenská 223, 3/ JUDr. Maríny Galovej, so sídlom Martin, Jilemnického 30, správkyne úpadcu AGROVERZIA, spol. s r. o. „v konkurze“, so sídlom Muľa 60, IČO: 31 640 095, proti žalovaným 1/ N.. V. H., bytom D. Y., Š. U. XXX/XXX, 2/ I.. F. H., bytom D. Y., Š. U. XXX/XXX, 3/ I.. K. H., bytom H. XX, 4/ R. H., bytom H. XX, žalovaní 1/ až 4/ zastúpení JUDr. Jozefom Veselým, advokátom, so sídlom Veľký Krtíš, Mierová 1, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a o určenie neplatnosti záložnej zmluvy, vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 3C/167/2016, o dovolaní žalobkyne 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. júna 2020 sp. zn. 14 Co/194/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 4/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 29. marca 2019 č.k. 3C/167/2016 - 357 zamietol žalobu žalobkýň 1/ až 3/, (súd prvej inštancie uznesením č. k. 3C/167/2016 - 228 zo dňa 03. 01. 2018 na návrh žalobkyne 1/ zo dňa 11. 09. 2017 pripustil, aby do konania na strane žalobcu vstúpili ďalšie subjekty, a to JUDr. Ing. Veronika Škodová, PhD., správca konkurznej podstaty AGRONOVA, spol. s r. o., ako žalobkyňa 2/ a tiež JUDr. Marína Galová, správca úpadcu AGROVERZIA, s. r. o. „v konkurze“, ako žalobkyňa 3/), ktorou sa žalobkyňa 1/, ako ustanovená správkyňa konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“, domáhala, aby súd určil, že žalovaní 1/ a 2/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre obec a katastrálne územie D. Y., a to parcely registra C KN, parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoría o výmere 160 m², parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoría

o výmere 400 m², parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoría o výmere 240 m², parc. č. XXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 126 m², parc. č. XXX/X záhrady o výmere 78 m², parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 7 m², stavby - rodinný dom súp. č. XXX, na C KN parcele parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X (ďalej len „nehnuteľnosti“). Ďalej sa žalobkyňa 1/ domáhala určenia, že Záložná zmluva k nehnuteľnostiam zo dňa 24. 03. 2015 je neplatná a určenia, že na označených nehnuteľnostiach neviazne záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne, a. s., so sídlom v Bratislave, ktoré vzniklo na základe Záložnej zmluvy zo dňa 24. 03. 2015, ktorej vklad bol povolený pod V 389/2015 zo dňa 24. 03. 2015 - 599/2015. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný 1/ je bývalým správcom konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“ a bol zbavený funkcie správcu konkrétnymi uzneseniami, pretože bez náležitej odbornej starostlivosti a bez súhlasu súdu nakladal so zverenými finančnými prostriedkami (majetkom úpadcu patriacim do majetkovej podstaty), čím spôsobil škodu veriteľom úpadcu a prietahy v konkurznom konaní. Žalovaný 1/ po speňažení majetkovej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“, investoval finančné prostriedky vo výške 66.387,84 Eur (2.000.000,- Sk) bez súhlasu konkurzného súdu do zmenkového obchodu, ktorý opakovane uzatváral od roku 2005 do 31. 12. 2009 s obchodnou spoločnosťou CI Holding, a. s. „v konkurze“. Táto spoločnosť však žalovanému 1/ nevyplatila investované finančné prostriedky späť a žalovaný nepreukázal žalobkyni 1/ náklady konkurzu a výdavky správcu za roky 1999 až 2003. Úpadcovi Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“ a veriteľom úpadcu vznikla týmto konaním škoda. Žalovaný 1/ uskutočnil viacero úkonov po roku 2009 smerujúcich k vymoženiu pohľadávky a škodovú udalosť oznámil poisťovni Wüstenrot poisťovňa, a. s. Žalovaná 2/ je manželka žalovaného 1/ a bola výlučnou vlastníčkou žalobou označených nehnuteľností. Nehnuteľnosti nadobudla do svojho výlučného vlastníctva na základe Dohody č. 1 o vyporiadaní BSM zo dňa 28. 07. 2010 a predtým patrili do BSM manželov. Žalovaná 2/ následne v postavení záložcu zriadila v prospech Slovenskej sporiteľne, a. s. (záložného veriteľa) na základe Záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam zo dňa 24. 03. 2015 záložné právo na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa voči dlžníkom - žalovaným 2/, 3/ a 4/. Následne žalovaná 2/ previedla vlastníctvo k nehnuteľnostiam Kúpnu zmluvou zo dňa 25. 03. 2015 do BSM žalovaných 3/ a 4/. Napriek formálnemu zápisu vlastníckeho práva nehnuteľnosti naďalej užívajú výlučne a spoločne žalovaní 1/ a 2/. Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 1C/56/2010 - 27 zo dňa 09. 06. 2010 bolo Okresným súdom Veľký Krtíš zrušené BSM za trvania manželstva podľa § 148a Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“). Následne žalovaní 1/ a 2/ vyporiadali majetok patriaci do BSM Dohodou č. 1 zo dňa 28. 07. 2010, kde výslovne uviedli, že sa týka iba nehnuteľného majetku patriaceho do BSM. Podľa vyporiadania majetok pripadol do výlučného vlastníctva žalovanej 2/. Účelom dohody o vyporiadaní bolo v skutočnosti vyviesť relevantný nehnuteľný majetok patriaci do BSM žalovaných 1/, 2/ a vyhnúť sa postihu majetku pri uložení povinnosti žalovanému 1/ plniť z titulu náhrady spôsobenej škody. Dohoda je neplatná aj z dôvodu formálnych nedostatkov, pretože nezahrňuje celú masu zaniknutého BSM. Žalovaná 2/ sa z dôvodu neplatnosti dohody nestala výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností a nemohla platne uzatvoriť Záložnú zmluvu k nehnuteľnostiam zo dňa 24. 03. 2015 v prospech záložného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a. s. Rovnako je neplatná aj Kúpna zmluva zo dňa 25. 03. 2015 v znení dodatkov, ktorou boli nehnuteľnosti prevedené na žalovaných 3/ a 4/. Žalovaní 3/, 4/ uzatvorili kúpnu zmluvu s nevlastníkom, pričom prevod nehnuteľnosti nebol vážny. Právny záujem na žalobe bol daný tým, že sa zlepši postavenie žalobkyne, pretože získa možnosť aspoň čiastočného uspokojenia pohľadávky z titulu náhrady škody, po vydaní finančných prostriedkov z majetku v podielovom spoluvlastníctve žalovaného.

1.1. Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal tým, či boli splnené podmienky vecnej legitimácie a či boli splnené procesné podmienky určovacej žaloby podľa § 137 písm. c/, d/ Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Konštatoval, že žalobkyne 1/, 2/, 3/ v predmetnom konaní majú postavenie správcu konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“, úpadcu AGRONOVÁ spol. s r. o. a úpadcu AGROVERZIA, s. r. o. „v konkurze“. Okruh práv a povinností správcu konkurznej podstaty určuje právna úprava zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Zákonné oprávnenia správcu konkurznej podstaty sa vzťahujú ku konkrétnej konkurznej podstate a ku konkrétnemu úpadcovi, t. j. v danom prípade k úpadcovi Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“, úpadcu AGRONOVÁ spol. s r. o. a úpadcu AGROVERZIA, s. r. o. „v konkurze“. Súd prvej inštancie mal za to, že správca konkurznej

podstaty (ďalej aj „SKP“) nedisponuje zákonnou kompetenciou voči majetku, ktorý sa netýka konkurznej podstaty. Predmetná určovacia žaloba bola založená na návrhu žalobcu, aby určil, že žalovaní 1/ a 2/ sú podieloví spoluvlastníci každý v rozsahu 1 v žalobe označených nehnuteľností a v návrhu, aby súd určil absolútnu neplatnosť záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam zo dňa 24. 03. 2015 a tiež v určovacom návrhu, že na sporných nehnuteľnostiach neviazne záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne, a. s. Z pohľadu vecnej legitímácie žalobkyní 1/ až 3/ súd považoval za relevantné, že predmet Dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 28. 07. 2010, predmet kúpnej zmluvy zo dňa 25. 03. 2015 a záložnej zmluvy zo dňa 24. 03. 2015 subsumuje vyporiadanie, prevod a zriadenie zálohu k nehnuteľnostiam, ktoré sú označené v žalobe, ktoré žalovaní 1/, 2/ nadobudli počas trvania manželstva do BSM a ktoré boli vedené katastrálnym odborom na LV č. XXXX ako bezpodielové spoluvlastníctvo žalovaných 1/, 2/. Predmetné nehnuteľnosti netvorila a nikdy netvorili majetok patriaci do konkurznej podstaty alebo majetok úpadcu podliehajúci konkurzu. Preto neobstál názor, že žalobkyne 1/ až 3/ sa legitímne mohli domnievať, že majetok v súčasnosti už vo vlastníctve žalovaných 3/, 4/ v skutočnosti je majetkom, ktorý by SKP mal povinnosť poňať do súpisu majetku, resp. že žalobkyne 1/ až 3/ majú vecnú legitímáciu na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva. Predmetné hmotnoprávne vzťahy sa žiadnym spôsobom netýkali právnej sféry žalobkyní 1/ až 3/, pretože SKP nie je a nebol účastníkom týchto vzťahov. Zväzkovo-právne vzťahy vznikli medzi žalovanými 1/ a 2/, nadväzne potom medzi žalovanou 2/ a Slovenskou sporiteľňou, a. s. a medzi žalovanou 2/ a žalovanými 3/, 4/. Predmetný majetok, žalobou označené nehnuteľnosti, nepredstavovali majetok úpadcu, ktorý mu patril v čase vyhlásenia konkurzu, nešlo ani o majetok, ktorý úpadca nadobudol počas konkurzu alebo ktorý zabezpečuje záväzky úpadcu. Z týchto skutočností bolo zrejmé, že žalobkyne podaním žaloby prekročili svoje zákonné kompetencie SKP. Absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa síce môže dovolávať každý, ale vecná legitímácia predstavuje stav vyplývajúci z hmotného práva. Nemôže existovať aktívna legitímácia žalobcu, aby sa žalobou o určenie vlastníckeho práva a neplatnosti právneho úkonu, ktorého nebol účastníkom domáhal nárokov tretích osôb voči cudziemu majetku. Z ustálenej judikatúry súdov SR vyplýva, že účastníkom konania o určenie práva a o určenie neplatnosti právneho úkonu musí byť účastník tohto právneho úkonu. V opačnom prípade by rozsudok nezaväzoval tohto účastníka právneho úkonu a takúto žalobu by bolo nevyhnutné zamietnuť, preto z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu primárne nebolo možné žalobe vyhovieť.

1.2. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobe nebolo možné vyhovieť ani pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie. V prípade, keď má byť určená neplatnosť zmluvy, musia byť účastníkmi konania všetci tí, ktorí zmluvu uzavreli. Zo Záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam zo dňa 24. 03. 2015 vyplývalo, že bola uzatvorená medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalovanou 2/ ako záložcom. Žalobou nebol označený subjekt účastný hmotnoprávneho vzťahu, čím žalobkyne nevyčerpali okruh vecne pasívne legitimovaných subjektov predmetného súdneho sporu. Pre daný nedostatok žalobe rovnako nebolo možné vyhovieť.

1.3. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žaloba nebola procesne prípustná v časti, keď žalobkyne 1/ až 3/ požadovali určenie neplatnosti Záložnej zmluvy zo dňa 24. 03. 2015. V tejto časti sa jedná o určovaciu žalobu podľa § 137 písm. d/ CSP. Predmetom navrhovaného určenia bolo určenie neplatnosti Záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam zo dňa 24. 03. 2015. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami. Určenie existencie právnej skutočnosti upravuje § 137 písm. d/ CSP, ktoré pripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti za predpokladu, že možnosť žaloby vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). V predmetnej veci žalobcovia nemali k dispozícii takúto žalobu, pretože možnosť žaloby v časti o určenie, že „záložná zmluva k nehnuteľnostiam zo dňa 24. 03. 2015 je neplatná“, nevyplývala zo žiadneho osobitného právneho predpisu. Z dôvodu, že žalobný návrh uvedený na str. 11 žaloby znel o určenie právnej skutočnosti a možnosť žaloby nevyplýva z osobitného predpisu, súd považoval žalobu v tejto časti za procesne neprípustnú a preto ju zamietol.

1.4. Pokiaľ sa žalobkyne 1/ až 3/ domáhali určenia, že žalovaní 1/ a 2/ sú podieloví spoluvlastníci nehnuteľností označených žalobou, súd žalobu podradil pod ustanovenie § 137 písm. c/ CSP a skúmal, či na navrhovanom určení žalobkyne 1/ a 3/ majú naliehavý právny záujem. Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobkyne 1/ až 3/ navrhovaným určením sledovali cieľ, aby pre prípad, ak bude žalobe vyhovieť, bolo možné dosiahnuť čo najširšie uspokojenie pohľadávok veriteľov úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“ a úpadcov AGRONOV spol. s r. o. a úpadcu AGROVERZIA, s. r. o. „v konkurze“ v konkurznom konaní z majetku žalovaného 1/. Naliehavý právny

záujem nie je daný vtedy, keď je možné žalovať priamo na splnenie povinnosti a určovacia žaloba neplní preventívny účinok. Situáciu opísanú v žalobe reflektuje § 42a Občianskeho zákonníka cez inštitút odporovateľnosti právneho úkonu. Žalobkyne 1/ až 3/, keď nadobudli presvedčenie, že právne úkony žalovaného 1/ smerovali k ukráteniu jeho vymáhateľnej pohľadávky mohli napadnúť účinky týchto právnych úkonov dlžníka. Uvedený názor konštantne judikuje súdna prax, ktorá uprednostňuje žalobu na plnenie a neumožňuje určovaciu žalobu, pokiaľ neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti právneho úkonu. Otázka, či žalobkyne 1/ a 2/ budú úspešné v konaniach o náhrady, vedených v súčasnosti štádiu odvolacieho konania, a či žalovaný 1/ bude disponovať dostatočným majetkom pre uspokojenie pohľadávky žalobkyne 1/ a 2/ na náhradu škody, sú úplne rozdielne otázky a pre predmetný spor nemali žiadny právny význam, pretože nedeterminovali právne postavenie žalobkýň 1/ až 3/. Z uvedených dôvodov preto nemohol existovať právny záujem na určovacej žalobe ako naliehavý, ako sa mylne domnievali žalobkyne 1/ až 3/. Vzhľadom na to, že nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobkýň 1/ až 3/, vecná pasívna legitímácia žalovaných a naliehavý právny záujem na navrhovanom určovacom výroku, súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 9. júna 2020 sp. zn. 14 Co/194/2019 považoval odvolaním napadnutý rozsudok za vecne správny, ako vo výrokovej časti, tak aj v časti jeho odôvodnenia. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožnil a na tieto poukázal.

2.1. Na jednotlivé odvolacie námietky žalobkyne 1/ a 3/ odvolací súd uviedol, že v spore sa žalobkyne domáhali (1) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam uvedenými v žalobnom návrhu, (2) určenia neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k žalobou špecifikovaným nehnuteľnostiam zo dňa 24. 03. 2015 a domáhali sa tiež (3) určenia, že na uvedených nehnuteľnostiach neviazne záložné právo zapísané v katastri nehnuteľností v prospech Slovenskej sporiteľne, a. s.. Súd prvej inštancie žalobu žalobkýň v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že nebola preukázaná (daná) aktívna vecná legitímácia žalobkýň 1/ až 3/, pasívna vecná legitímácia žalovaných a naliehavý právny záujem na navrhovanom určovacom výroku.

2.2. Odvolací súd na odvoláciu námietku žalobkýň týkajúcu sa naliehavého právneho záujmu uviedol, že žalobu o určenie, že žalovaní 1/, 2/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností označených v žalobe, každý v podiele 1/2 k nehnuteľnosti možno v zmysle § 137 podradiť pod § 137 písm. c/ CSP, tak ako uvedené správne subsumoval súd prvej inštancie, teda ako žalobu, ktorou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Naliehavý právny záujem žalobcu na určovacej žalobe je daný jej spôsobilosťou byť podkladom pre zmenu zápisu vlastníckeho v katastri nehnuteľností tak, aby zodpovedal skutočnému stavu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/179/2010). V danej veci súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyne 1/, 2/, 3/ ako správkyne konkurzných podstát nemali naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalovaných 1/, 2/. Naliehavý právny záujem sa má totiž viazať na konkrétny určovací petit a má súvisieť s vyriešením otázky, či sa danou žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti najmä žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. Pri rozhodovaní o existencii naliehavého právneho záujmu musí súd posúdiť, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany práva žalobcu a či po takomto rozhodnutí o určovacej žalobe nebude potrebné i ďalšie, iné konanie. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o prvoradý a samostatný dôvod pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, je potrebné žalobu bez ďalšieho zamietnuť, bez potreby zaoberať sa meritom veci.

Žalobkyňa 1/, tak aj žalobkyňa 3/ videli danosť naliehavého právneho záujmu na žalovanom určení v zlepšení pozície veriteľov úpadcu, v reálnej možnosti uspokojiť čiastočne ohrozené právo úpadcu, z čoho vyplýva, že žalobkyne sa žalovaným určením snažia zabezpečiť vymožitelnosť práva, o ktorom sa rozhoduje, resp. bolo rozhodnuté v inom súdnom konaní. Zabezpečenie vymožitelnosti práva (uvedeným spôsobom) však nemožno stotožňovať s danosťou naliehavého právneho záujmu, ktorého hlavným účelom je odstránenie spornosti práva a usporiadanie právnych vzťahov medzi účastníkmi tak,

aby spravidla právny stav zodpovedal stavu skutkovému. Žalobkyňami podaná žaloba neodstraňuje akúkoľvek spornosť právneho vzťahu, zabezpečuje sa ňou len lepšie postavenie úpadcu, resp. jeho veriteľov v otázke vymožitelnosti práva priznaného v inom súdnom konaní. Odvolací súd preto konštatoval, že záver súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu je vecne správny. Len záverom k tejto otázke odvolací súd uviedol, že pre dosiahnutie žalobkyňami mieneného a želaného výsledku konania slúži inštitút odporovateľnosti konkrétneho právneho úkonu, tak ako už vo svojom odôvodnení naznačil súd prvej inštancie, ktorého sa však žalobkyne v danom konaní nedomáhali. Ak v podanom odvolaní žalobkyňa tvrdila, že „odporovať možno len platnému právnomu úkonu, nie je teda možné odporovať absolútne neplatnému úkonu. Z dôvodu, že dohoda o vyporiadaní BSM a nadväzujúce zmluvy sú absolútne neplatnými, nie je možné týmto právnym úkonom žalovaným účinne odporovať“, odvolací súd k uvedenému uviedol, že dosiaľ nebola vyslovená (určená) neplatnosť žiadneho zo žalobkyňou uvedených právnych úkonov. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XXXX zapísané na základe jednej zo žalobkyňou označených „nadväzujúcich zmlúv“, t. j. kúpnej zmluvy z 03. 08. 2015, dosiaľ svedčí žalovaným 3/, 4/, rovnako je v katastri nehnuteľností zapísané i záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s. na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 24. 03. 2015 a preto bolo tvrdenie o neplatnosti právneho úkonu Dohody o vyporiadaní BSM a „nadväzujúcich zmlúv“ dosiaľ len konštatovaním žalobkyne 1/, avšak išlo o záver v danom čase nesprávny, nezodpovedajúci evidovanému právnomu stavu. Odvolacím námietkam žalobkýň 1/ a 3/ preto z vyššie uvedených dôvodov nebolo možné prisvedčiť ako dôvodným.

2.3. Súd prvej inštancie dospel tiež k záveru i o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkýň 1/ až 3/ na podanie danej žaloby. Odvolací súd k uvedenej otázke uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe, už len uvedený dôvod samotný je prvoradý pre zamietnutie žaloby bez potreby ďalšieho skúmania napríklad otázky aktívnej, či pasívnej legitímácie účastníkov konania. Avšak i pre správnosť uvedeného záveru prijatého súdom prvej inštancie odvolací súd k aktívnej vecnej legitímácii žalobkýň dodal, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že vecnou legitímáciou treba rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva (alebo povinnosti), ktoré je predmetom konania. Nedostatok vecnej legitímácie aktívnej znamená, že subjekt nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, resp. práva, na základe ktorého môže žiadať od povinného určité plnenie alebo iný nárok. Aktívnou vecnou legitímáciou sa teda rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi i procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Súd žalobe môže vyhovieť len vtedy, ak žaluje osoba, ktorá je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, pričom ak sa uvedené v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V spore bola rozhodujúcou a zásadnou tá skutočnosť, že žalobkyne sa domáhali určenia (vlastníckeho) práva a určenia neplatnosti právneho úkonu (záložnej zmluvy) a tiež určenia, že na nehnuteľnostiach neviazne záložné právo k majetku, ktorý nikdy nepatril do majetku úpadcu (resp. úpadcov: Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v konkurze“, AGRONOVA spol. s r. o. a úpadcu AGROVERZIA, s. r. o. „v konkurze“). Úpadca a ani SKP neboli účastníkom žiadneho právneho úkonu, ktorého neplatnosti sa správkyňa (správkyne) domáhajú. De facto sa žalobkyne domáhali určenia práva a neplatnosti právneho úkonu tretích osôb a majetku tretích osôb, ktorý nebol s podstatou úpadcu/úpadcov nijako spojený, hoc sa jedná o majetok predchádzajúceho správcu konkurznej podstaty, ktorý však bol pôvodne vo vlastníctve správcu, ako fyzickej osoby, v režime bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

2.4. Odvolací súd uviedol, že jedným z právnych účinkov vyhlásenia konkurzu je i prechod oprávnenia úpadcu nakladať s majetkom, ktorý podlieha konkurzu a prechod oprávnenia konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku na správcu, ktorý v týchto veciach koná v mene a na účet úpadcu, tak ako to vyplýva zo zákona o konkurze a vyrovnaní. Z tohto dôvodu je to len správca, ktorý môže po vyhlásení konkurzu účinne nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty a je to tiež len on, kto môže po vyhlásení konkurzu viesť namiesto úpadcu aktívne a pasívne súdne spory týkajúce sa majetku buď priamo patriaceho do podstaty alebo spory o takých nárokoch, ktoré sú čo i len potencionálne spôsobilé podstatu určitým spôsobom zaťažiť, resp. ovplyvniť, t.j. viesť spory, v ktorých keby nebol vyhlásený konkurz, by ako žalobca alebo žalovaný vystupoval priamo úpadca. Správca nevystupuje v súdnych konaniach ako súkromná osoba. Jeho úlohou zásadne je zabezpečiť uspokojenie nárokov veriteľov pohľadávok z konkurznej podstaty zákonom predpokladaným spôsobom pričom musí vždy konať s odbornou starostlivosťou. Konkurzu podlieha i majetok úpadcu, ktorý bol nadobudnutý na

základe neplatného právneho úkonu. Z tohto dôvodu má správca v určitých prípadoch aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby o neplatnosť právneho úkonu, avšak učeného úpadcom. Vecnú aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o neplatnosť právneho úkonu úpadcu má aj každý veriteľ, ktorý si prihlásil do konkurzu pohľadávku a táto je zistená. Na základe právoplatného rozhodnutia súdu zapíše správca dotknutý majetok do súpisu podstaty. Uvedené konanie iniciované správcou má tak reálny význam pre konkurznú podstatu. V prípade relatívnej neplatnosti právneho úkonu je bezpochyby potrebné sa tejto neplatnosti s poukazom na § 40a Občianskeho zákonníka najskôr dovoliť, pretože relatívne neplatný právny úkon sa považuje za platný, pokiaľ sa ten, kto je takýmto úkonom dotknutý, jeho neplatnosti nedovolá. Právna pozícia správcu umožňuje správcovi zapísať majetok nadobudnutý treťou osobou na základe neplatného právneho úkonu, ak ide o relatívne neplatný právny úkon, do spisu konkurznej podstaty s tým, že majetok tretej osoby musí zapísať do súpisu s poznámkou. Aj z uvedeného vyplýva, že na podanie žaloby je správca oprávnený, len pokiaľ by šlo (aj len o potencionálny) majetok, ktorý by mohol patriť do konkurznej podstaty. Keďže v súdnej veci sa žalobkyne domáhali určenia neplatnosti právnych úkonov, ktoré neučinil úpadca a domáhali sa tiež určenia vlastníctva k majetku, ktorý nikdy nepatril a ani v budúcnosti potenciálne nemôže patriť do konkurznej podstaty, žalobkyniam nepatrila aktívna vecná legitímácia, pretože zákon žalobkyniam (správkyniam konkurznej podstaty) nepriznáva hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva i procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Pokiaľ žalobkyňa 1/ poukazovala na uznesenia a opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici v rámci konania 47- 24K/351/98, tvrdiac z nich vyplývajúcu aktívnu vecnú legitímáciu, odvolací súd uviedol, že uvedené rozhodnutia (opatrenia, aby správca konkurznej podstaty vykonal úkony smerujúce k navráteniu finančných prostriedkov do podstaty) nie sú hmotnoprávnou normou, z ktorej by vyplývalo hmotnoprávne oprávnenie žalujúceho subjektu a z tohto vyplývajúca procesná legitímácia byť žalobcom v konaní pred súdom.

2.5. Žalobkyňa 3/ namietla, že má aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva, a tvrdila, že „usporiadaním právnych pomerov, tak ako to bolo žiadané žalobou by došlo k lepšiemu postaveniu žalobcov voči žalovanému 1/ a v dôsledku toho aspoň k čiastočnému uspokojeniu veriteľov úpadcov“. Uvedená právna argumentácia bola žalobkyňou 3/ použitá i v prípade tvrdenia o danosti naliehavého právneho záujmu, avšak v konečnom dôsledku sa ňou sleduje vytvorenie možnosti vymožiteľnosti práva, ktorá otázka však nemá žiadny vzťah (či vplyv) k aktívnej legitímácii žalobcu, ktorá exaktne vyplýva z konkrétnych noriem hmotného práva. Uvedenej odvolacej námietke žalobkyne 3/ preto nebolo možné prisvedčiť.

2.6. K otázke pasívnej vecnej legitímácie, odvolací súd uviedol, že sa žalobkyne domáhali i určenia neplatnosti záložnej zmluvy zo dňa 24. 03. 2015 k nehnuteľnostiam označeným v žalobe vedených na LV č. XXXX. Zo samotnej záložnej zmluvy nachádzajúcej sa v spise na č. l. 41 vyplývalo, že táto bola uzatvorená medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48 na jednej strane, a H. F., bytom vo D. Y., U. XXX/XXX, na strane druhej, ako záložcom. Napriek uvedenému, Slovenská sporiteľňa, a. s., ako subjekt, ktorý bol účastníkom namietaného (žalovaného) právneho úkonu, nebola označená žalobkyňami na strane žalovanej. Takto koncipovanej žalobe nebolo možné vyhovieť len z dôvodu, že ak je žalovaná neplatnosť zmluvy, musia byť účastníkmi súdneho konania všetci tí, ktorí zmluvu uzatvorili (ako to už správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku). I v tejto časti bol záver súdu prvej inštancie správny, a na zdôraznenie jeho správnosti odvolací súd poukázal na konštantnú judikatúru (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 122/2002, sp. zn. 1Cdo 11/2003).

3. Proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa 3/ (ďalej aj dovolateľka), ktorá navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Mala za to, že rozsudok krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čím súčasne odôvodnila i jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1, písm. b/ CSP. Uviedla, že : „...žalobkyne sa nedomáhali určenia, že predmetné nehnuteľnosti sú majetkom úpadcov, ktoré chcú v rámci konkurzného konania poňať tieto do súpisu majetku a samé ho, podľa postupov konkurzného práva, speňažiť a uspokojiť veriteľov. Žalobkyne sa domáhali určenia vlastníckeho práva z dôvodu absolútnej neplatnosti Dohody o vyporiadaní BSM z 28.07. 2010. Následne logicky potom žalobkyne poukazovali na skutočnosť, že všetky ďalšie nadväzujúce zmluvy na túto dohodu sú taktiež absolútne neplatné nakoľko žalovaná v 2/ rade nikdy nemohla previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v podiele 1/1 ako ani zaťažiť predmetné nehnuteľnosti záložným právom,

nakolko nebola v čase uzatvorenia týchto zmlúv ich výlučnou vlastníčkou. „Prvostupňový súd nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkýň (s čím sa súd druhého stupňa stotožnil) nesprávne odvodil z presvedčenia, že žalobkyne majú v úmysle do majetkovej podstaty získať majetok pôvodne vo vlastníctve žalovaných 1/ a 2/, zapísať tento majetok do súpisu, speňažiť ho a z takto získaných prostriedkov čiastočne uspokojiť pohľadávky veriteľov úpadcov. Aktívna vecná legitímácia žalobkýň vyplýva z predpisov občianskeho práva, nakolko absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa môže dovolávať každý. Naliehavý právny záujem žalobkýň na požadovanom určení je taktiež daný a to z dôvodu, že rozhodnutiu žalovaných 1/ a 2/ zrušiť BSM za trvania manželstva a vysporiadať iba jeho časť, nehnuteľnosti, dohodou v zmysle § 149 ods. 2 OZ, bezprostredne predchádzalo spôsobenie škody veľkého rozsahu, ktorú žalovaný v 1/ rade, ako konkurzný správca, spôsobil viacerým úpadcom a tým aj ich veriteľom v konkurzných konaniach. Motívom takéhoto konania bola, podľa presvedčenia žalobkýň, jednoznačne snaha žalovaných v 1/ rade a 2/ rade vyhnúť sa „trestu postihnutia majetku patriaceho do BSM“ pri uložení povinnosti plniť z titulu náhrady škody. O naliehavý právny záujem sa jedná aj pri určení, že Záložná zmluva zo dňa 24.03.2015, ktorej vklad bol do katastra nehnuteľností povolený pod V 389/2015 je neplatná a že záložné právo na predmetných nehnuteľnostiach neviazne z dôvodu, že toto záložné právo bolo zapísané na základe absolútne neplatnej záložnej zmluvy. Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú ich podielovými spoluvlastníkmi a ďalšie s týmto výrokom súvisiace určenia by mali vplyv na odstránenie neistoty v ich právnych vzťahoch k žalovanému v 1/ rade. Toto odstránenie neistoty by sa prejavilo v možnosti aspoň čiastočne uspokojiť ohrozené právo veriteľov a úpadcu na čo i len čiastočné uspokojenie pohľadávok žalcov (a veriteľov úpadcov) z titulu náhrady škody voči žalovanému v 1/ rade z jeho majetku, t. j. z jeho spoluvlastníckeho podielu na predmetných nehnuteľnostiach, čím je daný naliehavý právny záujem na tomto určení. Rovnako tak majú žalobkyne naliehavý právny záujem na určení, že záložná zmluva k nehnuteľnostiam je neplatná a že na nehnuteľnostiach neviazne záložné právo z dôvodu, že toto by malo priaznivý vplyv na ich voči žalovanému v 1/ rade. Reálnemu uspokojeniu ohrozeného práva, z majetku v podielovom spoluvlastníctve žalovaného v 1/ rade nebude brániť záložné právo v prospech tretej osoby, ktoré bolo zapísané na základe absolútne neplatnej záložnej zmluvy.“

4. K dovolaniu sa vyjadrili žalovaní 1/ až 4/, ktorí ho navrhli odmietnuť z dôvodu, že neobsahuje obligatórne náležitosti dovolania, nakolko dovolateľka nevymedzila dovolací dôvod s poukazom na § 431 ods. 1, 2 CSP, súčasne si uplatnili náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

6.1. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

6.2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní

náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod.

7. Dovolateľka odôvodnila prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, avšak právnu otázku, ktorá nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená, nedefinovala.

8. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku, rozhodujúcu pre rozhodnutie vo veci samej a nastolenú dovolateľom v dovolaní (t. j. právne posúdenie odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí), dovolací súd dosiaľ neriešil (neposudzoval), takže sa vo vzťahu k nej ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu, a je tu daná potreba, aby ju ako najvyššia súdna autorita vyriešil. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Dovolateľa, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP, zaťažuje povinnosť jednoznačným a určitým spôsobom zadefinovať tzv. dovolaciu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne (m. m. 1 Cdo 162/2018, 3 Cdo 141/2018, 4 Cdo 37/2017, 5 Cdo 190/2018, 8 Cdo 14/2018), a zároveň uviesť, ktorý z predpokladov uvedených v tomto ustanovení zakladá prípustnosť ním podaného dovolania (1 Cdo 150/2018, 2 Cdo 185/2018, 3 Cdo 52/2017, 7 Cdo 50/2018, 8 Cdo 130/2018). Splnením týchto procesných povinností vytvára pre dovolací súd podklad, ktorý je nevyhnutne potrebný pre posúdenie prípustnosti dovolania a prípadne (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné) tiež pre zameranie meritórneho dovolacieho prieskumu.

9. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ústavný súd) zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022- 15, ktorý uviedol, že ... „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadenovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“

10. Vo svetle horeuvedeného pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolateľkou.

11. Žalobkyňa (strana sporu s právnickým vzdelaním) v danom prípade túto (procesnú) povinnosť nesplnila. V dovolaní sa zoberala len z jej pohľadu nesprávnym právnym posúdením, avšak nezadefinovala právnu otázku, ktorej riešenie by viedlo k všeobecnej odpovedi zo strany dovolacieho súdu na doposiaľ neriešenú právnu otázku. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 9 Cdo 8/2020).

12. Z obsahu dovolania žalobkyne, odôvodneného dovolacími dôvodmi s poukazom na § 421 ods. 1, písm. b/ CSP je zrejmé, že uviedla len všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala vôbec právnu otázku, na riešení ktorej podľa jeho názoru odvolací súd založil svoje nesprávne rozhodnutie, ani nevysvetlila potrebu, aby dovolací súd takúto otázku vyriešil, vo vzťahu s tým, že ani nemohla potom uviesť, že takáto otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, logicky, keď dovolateľka otázku nešpecifikovala, len zopakovala svoju právnu argumentáciu z konania pred súdmi nižších inštancií. Z

uvedeného nie je možné vyabstrahovať ani pri všetkej snahe konkrétnu právnu otázku, ktorá nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená.

12.1. Dovolací súd napriek tomu poznamenáva, že ak dovolateľka spochybňovala právne posúdenie súdu, týkajúce sa jej aktívnej i pasívnej vecnej legitímácie, k uvedenej právnej otázke existuje rozsiahla judikatúra najvyššieho súdu.

13. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľky, týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobkyne nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

14. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

15. V prejednávanom spore žalobkyňa v dovolaní spôsobom zodpovedajúcim vyššie uvedeným kritériám dovolacie dôvody nevymedzila tak, ako to predpokladá ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, preto dovolací súd odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

16. Najvyšší súd na základe vyššie uvedeného dovolanie žalobkyne, ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (§ 447 písm. f/ CSP), ako neprípustné odmietol.

17. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.